

Zsirai László

Létszámhiány

Barátok? Látszólag ugyan, lám, ragaszkodnak,
ámde álmaikban is csúnyán ravaszkodnak,
s ahol tudnak, beintenek a holnapodnak,
nyaradnak, őszödnek, telednek, tavaszodnak.

A grundon egyetlen Geréb volt, az is bánta.
Hogyan duzzadhatott fel a létszámuk mára?
Miként tülekednek magas ranglétrán mászva
csak a maguk javára, és fütytyentve másra.

Pedig volt arra példa, hogy lehetne másként.
Ezt most elmesélem tervezett vallomásként,
mert hogyha én is arra a létrára másznék,
a magamé előtt tolnám gondban a másét,

juthasson csak, juthasson mielőbb előbbre,
hogyha már önerőből nem vihette többre,
s felügyelve óvnám, hogy ne mehessen tönkre,
vagy hirtelen vissza ne pottyanjon a földre.

Boka, segíts! Hisz vannak itt tiszték, nemesek,
meg dicsfényért nyújtózó, számító seregek;
de az a szerény, bátor közlegény hol lehet?
Jó példaképnek megint hiányzik NEMECSEK –

Ideje érik

Tanullak téged, mint történelmet,
mint felhőkön átsugárzó jövőt –
szívemben legapróbb rezdülésed
féltett kincssé varázsolja a nőt.

Tekintetem vállad ívén siklik
csinos alakod szép tájaira,
lelkeddel nemesíted a kintit,
vágyakozom szíved bájaira.

Szemed csillanó gyönyörök tükre,
érett csókok reményét rejti szád,
míg álmodod aranyra-ezüstre
a szürkeségben reszkető Tiszát.

Még hallgatnak bennünk csuda csendek,
néma szavakkal érintjük egymást,
ideje érik a szerelemnek –
őszén is leszüreteljük, meglásd!

És kicsomagoljuk titkainkat,
és létünk álarcait levetjük,
és boldogságosabb hinta ringat,
míg csacskaságainkat nevetjük.

Minta

Tavasszal kirügyeznénk, mint a fák.
Szellemünk józan (r)ügye lenne –

Nyáron lombsátoroznánk, mint a fák.
Teremne márcos füge benne.

Ősszel meg szomorodnánk, mint a fák.
Intene imánk türelemre.

Télen mélyen durmolnánk, mint a fák.
Álmokat zengve fületekbe.

Egymásnak nem ártanánk, mint a fák.
Lelkünkbe boldogság terülne,

s a múltban besötétült napvilág
számunkra újra kiderülne.

Dráma

Hamvába hunyt hamu lett
sok-sok álom-amulett.
Minden házban akad egy
Montague s egy Capulet.